

BRUMA BAISHA EN ÇÒ DEU JOANÒT

Lo dimenge maitin, a l'òra deu caferòt, los vesins deu Joanòt qu'audin la Rosalina cridar coma un estamaire e har petar ua sarrabantèna d'arneguets, deus peberuts. Qu'entercambièn un espiar enterlusit. La Rosalina qu'èra ua hemna shuava : jamei un mot ofensant, jamei un mot lèd, jamei ua actitud vindicativa de cap a qui que sia. Tostemps arridolenta e serviciau.

Mes lo lor estonament qu'esté au mei haut quan retronin arrueits de vaishèra aborrida au sòu o sus las parets. E hasèvan au brut los cars vesins ? Mala desgràcia ! Estorralhats, que vedon per la hièstra lo Joanòt qui sortiva de casa aborrugat, emparant-se deus braç devath un diluvi d'objèctes eteroclitis : tròç de sablon, gobelets d'estanh, escumader, pingòts de lèit, eishami de pinças de téner, e autes projectiles de la medisha canhotada. Tot viste après, que's deversèn suu praube pire un amassadís de pelhas : calçons, pantalons, camisas, caucetas desparelhadas, godilhòts e finaument, gèste hòrt generós, ua saca tad ac estruçar tot. E suu pic un gran esclac. La Rosalina qu'avèva hèit flambar la pòrta.

Lo Joanòt, espaurit, qu'arrecaptè a la pressada perrecs e ustensilhas e que s'aluenhè tot curt.

Qu'avèva passat la nueit dab los amics en l'estanquet deu carreròt situat darrèr la catedral Sent Pèir, au centre de Condom. N'èra pas lo purmèr còp que tornava tà casa a l'esguit deu dia, bandat a clau. Malaja ! La Rosalina n'èra pas batiada de fresc entad aquò... e qu'avèva petat los plombs.

Que s'èran maridats joens e qu'avèvan viscut urós.

Lo Joanòt que tribalhava sus ua gabarra qui devarava la Baïsa entà carretejar barricadas d'armanhac dinc au pòrt de Bordèu en gahar la Garona. Quan la gabarra e hasèva còsta a Condom, quinas abraçadas fervorosas suu cai ! Lo gojat que's hasèva tostemps seguir de la vila un present delicat : un cabilh de lana fina o ua gonèla de velós.

La Rosalina que l'esperava suu ponton, on vienèva cada ser sede's en bèth cantussejar, se per cas... Qu'abitava en ua beròja maisoeta còsta lo flumi, d'on, cada maitin de d'òra, en traucar tot lo vilatge, se n'anava de bicicleta tau convent de las carmelitas, dont èra la cosinèra. Tot qu'anava de lis tau coble, dinc au dia quan lo Joanòt e s'assabentè que la hemna èra turca...

Lavetz tot que passè de la frèbe tau maucaut. Lo Joanòt, desesperat que's gahè a béver coma ua mula. Que s'ennoviè a Bordèu. L'impossibilitat d'estar pair que'u crudanhava. Que recercava un vente frutèc, pr'amor que saunejava d'aver un hilh qui'u succediré, que haré còrrer aquesta sang de la soa tèrra, lo bon vielh armanhac, tot lo long deus flumis dinc a la Mar Grana.

D'aqueth temps ença, lo gojat non portè pas jamei presentòts a la Rosalina, n'amuishè pas mei la mendre tendressa. Non sofriva pas mei d'arretrobà's cap e cap dab la hemna, qui començava a petits drins ad aver en hasti. Lavetz, que sortiva tà har la tampona e que tornava a las aubetas plenh com un naviu de guèrra.

Un còp lo Joanòt partit, la Rosalina que contunhè d'anar cosinar tà las monjas carmelitas. Los dimenges, qu'anava tà missa, puish qu'ajudava a netejar la catedral : amassar los missaus e las huelhas deus cants, alinhar bancs, cadieras e ajolhadars e reculhir los petales caduts deus flocs de l'autar.

Cada serada, los poblants que la podèvan véder, seduda suu ponton au ras de la Baïsa, espiant lo brivent deu flumi, empensada, arremascalhant los sovièrs deus dias urós. L'aurei que bailinava lo son lugrejant peu nere. Un veiròt a la man, que humava pendent longas minutas lo perhum en.hatilhant deu son car armanhac. A còps que'n saborava un o dus shorrupets, mes jamei mei.

E, en tot guaitar los auseròts volatejar a l'entorn d'era, qu'esperava, qu'esperava ua gabarra blua e lo son gran amor perdut.